

není dosud jisto, zda z případného přihlédnutí i k těmto později uplatňovaným námitkám nevyplyne pro žal. úřad nutnost rozhodnutí své i ve věci změnit, nemohl se nss v tomto stadiu zabývatí dalšími námitkami ve stížnosti vznesenými.

Č. 8494.

Živnostenské právo: Usnesení živn. společenstva o stanovení délky doby učební podléhá schválení živn. úřadu.

(Nález ze dne 17. března 1930 č. 4280/28.)

V ě c : Společenstvo holičů, kadeřníků a vlásenkářů v R. proti ministerstvu obchodu o učební době.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Žádostí z 25. dubna 1926 domáhalo se stěžující si společenstvo schválení změny stanov, na které se valná hromada jeho dne 19. dubna 1926 usnesla, aby totiž na místo dosavadní učební doby 3leté stanovena byla pro holičské učně učební doba 4letá. Žádost byla odůvodněna tím, že 4 letá doba učební vzhledem k nynějšímu rozvoji řemesla holičského, vlásenkářského a kadeřnického jest nutná a že i jiným společenstvům 4letá učební doba byla úředně povolena.

Zsp v Praze výnosem ze 4. listopadu 1926 nevyhověla této žádosti z důvodu, že povaha živností ve společenstvu zastoupených nevyžaduje 4leté učební doby. Odvolání společenstva nevyhovělo min. obch. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého s podotknutím, že kromě toho zvýšení doby učební vedlo by k přílišnému zaměstnávání starších učňů členy společenstva, což bylo by na úkor pomocníků.

O stížnosti do rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost především vytýká, že zsp ani žal. úřad nebyly oprávněny odepřítí schválení ke změně stanov společenstva v tom směru, aby učební doba místo dosavadních 3 let obnášela 4 léta a to proto, poněvadž prodloužení učební doby ze 3 na 4 léta nevybočuje z rámce předpisu § 98 odst. 1. živn. řádu, podle něhož má společenstvo právo stanovit učební dobu v časových mezích 2 — 4 let. Společenstvo jest orgánem autonomním, a dohlédací úřad má prý proto právo odepřítí své schválení ke změně stanov společenstvem vydaných jen tehdy, kdyby změnou tou vybočilo společenstvo z mezí zákona resp. živn. řádu, jinak jest však úřad usnesením společenstva vázán a nemůže odepřítí své schválení. Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Jak nss již v nál. Boh. A 4821/25 vyslovil, náleží podle § 114 odst. 3. lit. b) společenstvu péče o spořádané poměry učňovské vydáváním předpisů, jež nutno předložit k úřednímu schválení, mezi jiným také ohledně doby učební; jest tedy usnesení společenstva v tomto směru vázáno na souhlas úřadu, který může usnesení ono přezkoumávati nejen po té stránce, zda nevybočuje z mezí stanovených v § 98 lit. a) živn. ř., dle něhož učební doba u živností, jež nejsou továrními, nesmí obnášeti méně než 2 a více než 4 roky, nýbrž i v tom směru, zda učební doba v těchto mezích byla společenstvem s hlediska péče o spořádané

poměry učňovské vhodně a účelně stanovena. Nezávisí tedy stanovení učební doby výlučně na vůli společenstva, jak za to má stížnost, nýbrž k projevu vůle společenstva v tomto směru přistupuje kontrola vyhrazená nadřízenému úřadu cit. § 114 odst. 3. lit. b) živn. ř., který má právo a povinnost, zkoumati, zda bylo v konkrétním případě dbáno péče o spořádané poměry stavu učňovského vhodným a účelným stanovením doby učební.

V daném případě opřel žal. úřad své stanovisko, že stěžujícím si společenstvem navržené prodloužení učební doby ze 3 na 4 léta nelze schváliti, o dva důvody: 1. o důvod, kterého použila I. stolice — že totiž povaha živností ve společenstvu zastoupených nevyžaduje 4leté učební doby — a 2. o důvod další, jím samým připojený, že totiž prodloužení doby učební vedlo by k přílišnému zaměstnávání starších učňů členy společenstva, což bylo by na úkor pomocníků.

Pokud jde o důvod sub 1., dlužno především konstatovati, že stížnost nevytýká, že úvaha, která zde vedla úřad tomu, že změnu stanov neschválil, jest neslučitelná s hlediskem, se kterého úřad, vykonávaje svou funkci schvalovací podle § 114 odst. 3. lit. b) živn. ř., jediné může posuzovati vhodnost a účelnost prodloužení doby učební, totiž s hlediskem péče o spořádané poměry učňovské. Stížnost vznáší pouze povšechnou výtku, že »na holičství a kadeřnictví se kladou nyní mimořádné kulturní požadavky a že bude holičské živnosti jen na prospěch, když v této živnosti bude všeobecně stanovena čtyřletá doba učební«. Ve výtce této neshledal však nss námitku, konkretisovanou tak, jak vyžaduje předpis § 18 zák. o ss a nemohl ji tudíž podrobiti věcné kognici. Ale pak zůstává nař. rozhodnutí opřeno o tento důvod a nemusil proto nss vejíti na přezkoumání důvodu dalšího, sub. 2. uvedeného, který žal. úřad k důvodu prvuvedenému ještě připojil.

Č. 8495.

Železniční právo: — Řízení před nss-em: * Výrok min. žel., kterým se ve smyslu § 10 lit. b) konces. zák. žel. (min. nař. č. 238/1854 ř. z.) odpírá náhrada škody, požadovaná uživatelem veřejné komunikace, státním podnikem železničním přeložené, není rozhodnutím, nařikatelným před nss-em.

(Nález ze dne 17. března 1930 č. 5.684/28.)

V ě c: Max P. v M. proti ministerstvu železnic o náhradu škody způsobené změnou železn. přejezdu.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Výměrem z 27. října 1927 zamítlo min. žel. z meritorních důvodů žádost st-lovu za náhradu škody, která prý byla mu způsobena přeložením a zrušením přejezdů přes trať ČSD. z L. do V. u M.

Maje rozhodovati o stížnosti do tohoto výměru podané, musil si nss především zodpověděti otázku své vlastní kompetence, kterou i žal. úřad ve svém odv. spise nadhodil.